

Jeremia Klagowisor.

Kap. 1.

Klagan öfwer Jerusalem intagande och bortförandet af dess inwånare.

1. * Ak! huru sitter den staden så allena, den så rik på folk war: den är lifasom en enkla; den en förstinna ibland folken, och en drottning i landen war, hon måste nu tjena.

* Kap. 1—4 äro alfabetiska i urstriften, till lättad för minnet, då de skulle sjungas. Kap. 3 är tredubbelt alfabetiskt.

2. Hon gråter om natten, och tårarne löpa ned öfwer hennes kind: ingen är ibland alla hennes wänner, som hugswalar henne: alle hennes näste beswika henne, och äro hennes fiender wordne.

3. Juda är utwandrad för elände och swår trældom*: han bor ibland hedningar och finner ingen ro: alle hans förföljare ertappa honom i trångrum**.

* utwandrad till en del i frivillig landsflykt, se Jer. 40, 11, 12.
** det är: då han, för att rädda sig undan Chalbeerna, söker skydd hos de föga bättre grannfolken, kommer han att sitta der lifsom inklämb, ur stånd att försvara sig.

4. Wägarne till Zion förja, efter ingen kommer till högtid: alle hennes portar stå öde, hennes prester sucka, hennes jungfrur äro bedröfwade, och henne är illa till mods.

5. Hennes owänner äro herrar*, hennes fiender går det wäl: ty Herren hafwer henne bedröfwat, för hennes stora synders skull, och hennes barn wandra i fångenskap framför fienden.

* egentligen: äro wordne till huswud, det är: ligga öfwer, hafwa öfwerhanden.

6. All fågning* är borta för dottren Zion, hennes förstar äro såsom hjortar, som intet bete finna, och gå wanmäktige för plågaren.

* prydnad, prakt.

7. Jerusalem tänker i sitt eländes och sin förföljelses tid på allt det kosteliga, hon af ålder haft hafwer; medan hennes folk är fallet i fiendehand, och ingen är som hjälper; hennes fiender se sin lust uppå henne, och bespotta hennes umbäranden*.

* eller: ledigheter, från gudstjänst etc. jemför 3 Mos. 26, 34.

8. Jerusalem hafwer swårt förshudat sig, derföre är hon till en wämjelse worden; alla de som ärade henne, de försmå henne nu, efter de se hennes skam; men hon sjelf suckar, och wänder sig tillbaka*.

* af blyghet.

9. Hennes orenlighet låder wid hennes klädefäl-lar: hon hade icke betänkt, huru dermed skulle gå henne på sistone; och så wardt hon grufweligen nederstött, och hafwer ingen som henne tröstar. Ak Herre! se uppå mitt elände; ty fienden förhäfwer sig*.

* så måste hon nu säga.

10. Fienden hafwer utsträckt sin hand efter alla hennes klenoder: ty hon måste se deruppå, att hedningar gingo in i hennes helgedom, om hwilka du budit hafwer, att de icke skulle komma uti din församling*.

* 5 Mos. 23, 3.

11. Allt hennes folk suckar, söker efter bröd: sina klenoder gåfwo de för mat, på det de skulle wederwicka själen. Ak Herre! se dock till, huru föraktad jag worden är.

12. Eder alla säger jag*, som gån här framom: Skåder dock och ser till, om någon smärta är såsom min smärta, den mig tillfogad är, hwarmed Herren hafwer mig bedröfwat på sin grymma wredes dag.

* ordagrant: är icke till eder (mitt ord)? nemligen: och skulle det ljuda till eder förgäfwes, icke röra eder?

13. Han hafwer sändt en eld af höjden uti mina ben, och låtit honom der mächtig wara: han hafwer utbredt ett nät för mina fötter, och stött mig tillbaka*; han hafwer gjort mig öde, så att jag förja måste** hela dagen.

* låtit mig falla baklänges. ** egentl.: är krank, försmäktande.

14. Mina öfwerträdelsers of* är hopbundet genom hans hand: de hafwa snott sig tillsammans och kommit mig uppå halsen, så att all min kraft förgås: Herren hafwer gifwit mig i händer, emot hwilka jag icke mer uppkomma kan.

* straff, som ett öfwer naden sammantoppladt of.

15. Herren hafwer öfwerwäldigat* alla mina starke, som jag hade: han hafwer låtit utropa öfwer mig en högtid**, till att nedergöra mina unga män: Herren hafwer trampat en preß för† jungfrun, dottren Juda.

* egentligen: låtit fara i wädret på en snällwäg (för Chalbeerna maktens tyngd i andra wägskålen). ** en blodsfest. † anställt ett blodbad till sorg för. Jemför Es. 63.

16. Derföre gråter jag så, och båda mina ögon flyta* med watten: ty hugswalaren, som min själ

wederqwicka skulle, är långt bort ifrån mig: mina barn äro förstörde, ty** fienden hafwer öfverhanden fått.

* eller efter orden: mitt öga, mitt öga flyter. ** eller: förhåpne, emedan.

17. Zion räcker sina händer ut, och der är dock ingen som henne tröstar: Herren hafwer uppbadat emot Jakob hans fiender allt omkring. Jerusalem är ibland dem till en wänjelse worden*.

* egentligen: till stygghelse, som v. 8.

18. Herren är rättfärdig, ty jag hafwer varit hans mun ohörsam: hörer, alla folk, och ser mitt qwal: mina jungfrur och ynglingar äro gångue uti fångenskap.

19. Jag kallade på mina wänner*, men de hafwa bedragit mig: mine prestes och äldste i staden äro försmäktade, ty de söka efter bröd, på det de skola wedergwicka sin själ.

* grannfolken, som v. 2.

20. Åh Herre! se dock, huru mig är ångest, att mitt innersta sjuder: mitt hjerta wänder sig i mitt lif, derföre att jag så ohörsam war: ute härjar* swärdet, och inne i huset är det som döden**.

* egentl.: gör barnlös. ** som om döden sjelf wore lös, genom pestartade sjukdomar.

21. Man hörer wäl, att jag suckar, och jag hafwer dock ingen tröstare: alle mine fiender höra min olycka, och glädja sig, att du hafwer det gjort: så låt då den dagen komma, som du utropat hafwer*, att dem skall gå likasom mig.

* Jer. 50, 29; 51, 24.

22. Låt all deras ondskas komma inför dig, och gör med dem, såsom du med mig för alla mina öfwerträdelsers skull gjort hafwer: ty mitt suckande är stort, och mitt hjerta är krankt.

Kap. 2.

Klagan öfwer stadens förstöring.

1. Åh huru hafwer Herren förbrukat* dottren Zion i sin wredel! Han hafwer kastat Israels härlighet** från himmelen neder på jorden, och hafwer icke ihågkommit sin fotapall †, på sin wredes dag.

* egentligen: molnhöglit. ** templet, som steg mot himlen, men nedstörtades af hans wredes bligt ur molnet. † templet med förbundets ark.

2. Herren hafwer utan skonsmål förderfswat alla Jakobs boningar, nederbrutit i sin förtörnelse dottrens Juda fästen, och jenuat dem med marken; han hafwer wanhelgat konungadömet och des förstar.

3. Han hafwer i sin wredes brand sönderbrutit all Israels starkhet*: han hafwer dragit sin högra hand tillbaka för fienden, och hafwer upptändt en eld i Jakob**, den allt omkring förtärer.

* egentl.: afuggit hwarje des horn, det är: beröfswat henne alla sina försvarsmedel. ** eg.: har brunnit i Jakob såsom en slammmande eld.

4. Han hafwer spänt sin båge, likasom en fiende; sin högra hand hafwer han fört* såsom en owän,

och dräpitt all ögonfågnad**, och utgjutit sin wrede likasom en eld uti dottren Zions hydda.

* egentl.: hafwer stått med sin högra hand. ** sandets blomstrande ungdom.

5. Herren är likasom en fiende: han hafwer förderfswat Israel, förderfswat alla des palatser, förstört des fästen, och hopat på dottren Juda jämmer öfwer jämmer.

6. Han hafwer upprifwit sin inhägnad likasom en örtagård*, och förderfswat sitt församlingsrum**; Herren hafwer låtit förgäta i Zion både helgedag och sabbat, och hafwer i sin grymma wrede försmått både konung och prest.

* templets förgårdar, hwilka omgäfwat tempelhuset, likasom en prättig trädgård omgifwer ett österländskt palats. ** tempelplatsen.

7. Herren hafwer förkastat sitt altare, och till spillo gifwit sin helgedom: han hafwer gifwit hennes* palatsers murar uti fiendens händer, så att de hafwa ropat i Herrans hus, likasom på en helgedag**.

* dottren Zions. ** fienderna hafwa låtit sina wilda härrop skalla på den plats, som förut genjudade af loffånger till Herrans ära.

8. Herren tänkte till att förderfswa dottren Zions murar; han drog snöret* beröfswar, och afwände icke sin hand från att förderfswa; och så låt han wall och mur stå sorgliga, tillsammans ligga de ömkeliga.

* förödelensens snöre, Ef. 34, 11.

9. Hennes portar äro försjunkna i jorden*: hennes bommar hafwer han förderfswat och sönderbrutit: hennes konung och förstar äro ibland hedningarna, der de icke kunna öfwa lagen**, och hennes profheter hafwa ingen syn af Herranom.

* begrafne i ruinerna. ** ordagrant: der är ingen lag: der kan ej gudstjenst hållas efter Mose lag, såsom der och saknas presteslig undervisning i lagen.

10. Dottren Zions äldste sitta på jorden och äro tyfste: de kasta stoft uppå sitt hufwud, och hafwa dragit säckar uppå sig; Jerusalems jungfrur hänga sina hufwud neder åt jorden.

11. Sag hafwer nästan gråtit mig ögonen ut, mitt innersta sjuder, min lesver är utgjuten på jorden*, öfwer mitt folks dotters jämmer, då barn och spenabarn försmäktade på gatorna i staden:

* det är: mitt hjerta är dödligt säradt.

12. Då de sade till sina mödrar: Hwar är bröd och win? Då de försmäktade på gatorna i staden, såsom de der dödsfäre wore, och uppgåfwo sin anda i deras mödrars famn.

13. Hwad skall jag betygga dig*, hwad jemföra med dig, du dotter Jerusalem? Hwad skall jag ställa dig wid sidan, att jag måtte trösta dig, jungfru Zion? Ty stor som hafwet är din skada: ho kan hela dig?

* återopa för dig, såsom exempel ur historien, om annat lika stort lidande.

14. Dine profheter hafwa dig predikat lösa och dårattiga syner, och icke uppenbarat dig din misgärning, så att de måtte afwändt din fångenskap: utan

de hafwa predikat dig lös predikan, på det de skulle predika dig utur landet.

* ordagrant: de hafwa propheterat dig lösa utfagor och — fördrifningar.

15. Alle de som gå den vägen fram, de klappa med händerna öfver dig; de hwißla, och rista hufvudet öfver dottren Jerusalem: Är detta den staden, som man kallade skönhetens krona*, en glädje för hela jorden?

* eller: den fullkomliga i skönhet.

16. Alle dine fiender uppspärta sin mun emot dig; de hwißla, de gnifla med tänderna, och säga: Vi hafwe förderwat, ja detta är den dagen, som wi förbidat hafwe, wi hafwe fått det, wi hafwe sett det.

17. Herren hafwer gjort det han i sinnet hade: han hafwer fullbordat sitt ord, som han långt tillföre* budit hade; han hafwer förstört, och icke förskonat; han hafwer fröjdat fienden öfver dig, och upphöjt dina ovänners makt.

* egentl.: från forntidens dagar; se 3 Mos. 26, 31. 5 Mos. 28, 52.

18. Deras* hjerta ropade till Herran: O du dottren Zions mur**, låt tårar flyta både dag och natt likasom en bäck: gif dig ingen rast, och din ögonsten hwile icke.

* Judarnes. ** fasta stad, det är: des inwånare.

19. Statt upp om natten, och ropa, utgjut ditt hjerta i första wäkten inför Herranom, likasom watten; lyft upp dina händer till honom för dina unga barns själar, som försmäktat af hunger i alla gatuhörn.

20. Herre, skåda dock, och se till, hwem du så illa medfarit hafwer: skola nu qwinuorna äta sin lifsfrukt, de små barnen, som man på armen bär? Skola propheter och prester i Herrans helgedom så dräpne warda?

21. På gatorna, neder på jorden, lågo både unge och gamle; mina jungfrur och ynglingar äro fallne genom swärd: du hafwer dräpitt på din wredes dag, du hafwer slagtat utan förskoning.

22. Du hafwer kallat mina försträckelser allt omkring, likasom till en helgedag, så att på Herrans wredes dag ingen undsluppen och igenblifwen är: de som jag på armen burit och uppsostat hafwer, dem hafwer min fiende förgjort.

Kap. 3.

Eländets man.

1. Jag är den man, som* elände erfarit hafwer genom hans förgrymmelses vis.

* framför andra Herrans propheter. Jeremia talar än i eget, än i sitt folks namn.

2. Han hafwer ledt mig äftad, och låtit mig gå i mörker, och icke i ljus.

3. Emot mig blott wänder han alltjemt ånyo sin hand dagligdags.

4. Han hafwer låtit mitt kött och min hud förfalla, och sönderslagit mina ben.

5. Han hafwer byggt emot mig*, och omgiffwit mig med galla och möda.

* likasom belägringsstånsar; innespärret mig.

6. Han hafwer lagt mig uti mörkret, likasom de längesedan döda*.

* på hwilka ingen mera tänker.

7. Han hafwer innemurat mig, så att jag icke utkomma kan, och satt mig uti hårda fjattrar.

8. Och om jag än ropar och skriar, så stoppar han bronnen till för min bön*.

* ordagrant: han tillstoppar min bön; gör en fördämning beremot, att den icke kan tränga fram till honom, se v. 44.

9. Han hafwer igenmurat min väg med huggen sten, och mina stigar upprifwit*.

* egentligen; förvändt, det är: wändt upp och ned på, omhwalft, som Ef. 24, 1.

10. En lurande björn är han mig, ett lejon i lönliga rum.

11. Han hafwer fört mig affides från vägen*; han hafwer rifwit mig i stycken sönder och tillintetgjort.

* egentligen: gjort mina vägar afwikaude, det är: fört mig på afwägar, släpat mig affides (såsom bytet till lejonkulen).

12. Han hafwer spänt sin båge, och satt mig såsom ett mål för pilen.

13. Han hafwer låtit intränga i mina njurar sitt fogers söner*.

* pilarne.

14. Jag är worden till spott för hela mitt folk, och deras dagliga wisa.

15. Han hafwer mättat mig med bitterhet, och gifwit mig malört dricka.

16. Han hafwer låtit mig på kisel sönderbita mina tänder*, och wältrat mig uti asfa**.

* eller grusat mina tänder med kisel, det är: på det hårdaste behandlat mig, såsom när man gifwer grus och småsten att äta i stället för bröd. ** eller: öfverhöjtt mig med asfa.

17. Min själ är fördrifwen ifrån friden; goda dagar måste jag förgäta.

18. Jag sade: Det är ute med min förtröstan och med mitt hopp till Herran.

19. Tänk dock deruppå, huru jag måste utstå elände och förföljelse, malört och galla.

20. Deruppå tänker min själ, och är nedböjd uti mig.

21. Detta* will jag lägga på hjertat, derföre hoppas jag ännu:

* som följer, v. 22.

22. Det är Herrans nåd, att wi icke äro alldeles om intet: hans barmhertighet hafwer ännu icke ända;

23. Utan hon är hwar morgon ny, och din trohet är stor.

24. Herren är min del, säger min själ; derföre will jag hoppas uppå honom.

25. Herren är god mot dem, som honom förbida, mot den själ, som honom söker.

26. Godt är, att man wäntar i stillhet på Herrans hjelp.

27. Godt är för mannen, att han drager öfret i ungdomen;

28. Att han sitter ensam och tiger, när han* det på honom lägger.

* Herren.

29. Att han sätter sin mun uti stoft* (och tänker): törhända är ännu hopp;

* öbnjufar sig utan knot.

30. Och låter slå sig wid kindbenet, och warder mättad med smälek.

31. Ty Herren förkastar icke för ewigt;

32. Utan han bedröfwar wäl; men han förbarmar sig igen, efter sin stora mildhet.

33. Ty han plågar och bedröfwar icke menniskorna af hjertat*.

* icke så, att han har sin glädje deråt.

34. När man träder under sina fötter alla fångna* på jorden;

* lidande.

35. När man böjer maunens rätt inför den Högfstes ansigte;

36. När man undertrycker menniskorna i deras sak; skulle Herren icke se det?

37. Hvem säger, och det sker, om Herren det icke bjuder?

38. Kommer icke af Herrans mun både det onda och det goda*?

* Ondt och godt, lycka och olycka, tillfickas af Gud, och bero ej af menligt godtycke. Babels makt att plåga Guds folk war ej des egen, utan en förlåning af Herren på wiß tid.

39. Hwi knorra då menniskorna alltså, medan de leswa*? Hwar och en knorre emot sina synder.

* och således ännu hafwa tid att blifwa bättre och så det bättre.

40. Låtom ofw pröfwa och ransaka wår wandel och omvända ofw till Herren.

41. Upplyftom wårt hjerta samt med händerna till Gud i himmelen.

42. Wi, wi hafwe syndat och olydige warit; därför hafwer du med rätta icke skonat.

43. Utan du hafwer förmodrat* ofw med wrede, och förföljt och dräpitt utan barmhertighet.

* egentligen: betäckt (liksom med ett moln, ur hvilket wredesblygtar hugga).

44. Du hafwer betäckt dig* med en sky, att ingen böön derigenom komma kunde.

* ordagrant: täckt för dig.

45. Du hafwer gjort ofw till affkråde och stygelse ibland folken.

46. Alle wåre fiender gapa med munnen emot ofw.

47. Förkrädelse och fallgrop* är ofw till del worden, förstöring och skada:

* Jerem. 48, 43.

48. Mina ögon rinna med wattungäckar, öfwer mitt folks dotters jemmer.

49. Mina ögon strömma utan ro, utan uppehåll;

50. Till des Herren skådar ned och ser till af himmelen.

51. Mitt öga fräter mig lifwet bort*, för alla min stads dötrars skull.

* eller: tillfogar min själ ondt, det är: gör mig smärta, genom beständigt gråtande.

52. De hafwa jagat mig som en fogel, mine fiender utan sak.

53. De hafwa förgjort mitt lif uti en grop*, och kastat uppå mig stenar**.

* nedfänt mig lefwande i gropen, för att låta mig der dö, såsom Jeremia i cisternen, Jer. 38, 6. ** eller: kastat en sten på mig, det är: beröfwer.

54. Watten öfwerströmmade mitt hufwud*; då fad jag: Nu är det platt ute med mig.

* regnwatten, som nedströmmade i cisternen och fyllde den mer och mer, satte lifwet i fara.

55. Men jag åkallade ditt namn, Herre, utur djupaste gropen.

56. Du hörde min röst: hortgöm icke dina öron för mitt suckande och ropande.

57. Du kallades till mig*, när jag dig åkallade; du fad: Frukka dig icke.

* för detta; gör så äfwen nu.

58. Du förde, o Herre, min själs sak, du förlöfsade mitt lif.

59. Herre, du hafwer sett den orätt mig sker: o hjälp mig till min rätt.

60. Du hafwer sett all deras hämud, alla deras tankar emot mig.

61. Herre, du hafwer hört deras försmädelse, och alla deras tankar öfwer mig,

62. Mina motståndares läppar, och deras rådslag* emot mig dagligen.

* stämpingar.

63. Se dock, ehwad de sitta eller uppstå, så qwäda de wisor om mig*.

* ordagrant: På deras sittande och uppstående gif akt; jag är deras wisja.

64. Wedergäll dem, Herre, såsom de förtjent hafwa.

65. Gif dem ett täckelse öfwer hjertat*; din förbannelse komme öfwer dem.

* förblindelse; jemför 2 Kor. 3, 15.

66. Förfölj dem i wrede, och förgör dem undan Herrans himmel.

Kap. 4.

Den erädrade stadens elände.

1. Ack! huru är guldet så fördunkladt, det fina guldet* så platt förwandladt, och helgedomens stenar liggå förströddes på alla gator.

* den ädlare befolkningen, bildligt så kallad, med särskild anspelning på ädelstenarne i öfwersteprstens bröstsköld.

2. De ädla Zions barn, lika aktade med rent guld, huru äro de nu lika räknade med lerkärl, som en krukofakares verk äro.

3. Sjelfwa de wilda hundar* gifwa sina ungar spenarne, och dägga dem; men mitt folks dotter måste obarmhertig wara, lifasom strutsar i öfnen**.

* schakalerna. ** Job 39, 16.

4. Spenabarnets tunga låder wid deß gom för törst; de unga barn begära bröb, och ingen är som dem det utskiftar.

5. De som äto läckerheter, de försmäta nu på gatorna: de som buros på skarlakan, de famna nu göddselhögar.

6. Mitt folks dotters syndastraff är större, än Sodoms straff, den uti ett ögonblick omstörtad wardt, och ingen hand kom derwid*.

* ordagrant: och händer swängdes icke deremot; det straffet utfördes ej genom människohänder, det kom omedelbart från Gud, och war ett ögonblicks werl, derföre drägligare än Jerusalem's långa dödstamp.

7. Hennes förstar woro renare än snö, och hwitare än mjölk*; deras hy war rödare än korall**, deras utseende † war som saphirens.

* i den hwita dräkt, som bars af de högt uppsatte, de af kunglig och öfwersteprästerlig börd. ** eller: perlor, rödfimrande, som äro äblast. † utwärtens stid, prydligt och behagligt som ädelstenens milda glans.

8. Men nu är deras utseende så försmörkt af swaghet, att man icke känner dem på gatorna: deras hud låder fast wid deras ben, och är så torr som ett trä.

9. Bättre war det för de swärds slagne, än för de af hungren slagne; ty desse tynade bort, försmäktande* af brist på fältets frukter.

* ordagrant: de runno bort genomborrade, det är: deras lif rauu bort, liksom wid långsam förblödnig.

10. De allrabarmhertigaste qwinnor måste koka sina egna barn, på det de skulle hafwa dem till mats*, uti mitt folks dotters jemmer.

* Jemför 2, 20. 2 Kon. 6, 28.

11. Herren hafwer fullkommat sin förgrymmelse, han hafwer utgjutit sin wredes brand; han hafwer i Zion upptändt en eld, som förtärde deß grundwalax.

12. Konungarne på jorden hade icke trott det, eller alla menniskor i werlden, att owännen och fienden skulle igenom Jerusalem's portar komma.

13. Men det är skedt för hennes prophets synd, och för hennes presters misgerningars skull, hwilke derinne utgöto de rättfärdigas blod.

14. De gingo hit och dit på gatorna liksom blinde*, och woro befurade med blod, så att man icke kunde komma wid deras kläder.

* såsom yrande blodsmän, afstydde af alla.

15. Man ropade till dem: Wifor nudan, J orene, wifor, wifor, kommer wid ingenting; när de flyktat, måste de ock irra omkring; man sade ibland hedningarne: de få icke längre här blifwa*.

* äfwen hos de hebriafall, dit de flytt, styddes de som spetästa, desse falske prophets och presier.

16. Herrans ansigte hafwer förstrött dem, han will icke mer se till dem: man hafwer icke ansett prester-nas person, öfder de äldste förbarmade man sig icke*.

* å fiendens sida, wid stadens eröfring.

17. Annu* smäktade våra ögon efter såfänglig hjälp**; wi spejade med längtan efter ett folk, som ock icke hjälpa kunde.

* då allt hopp war ute. ** hos Egypten.

18. De waktade på våra steg, så att wi icke torde gå på våra gator*: då nalkades vår ände, våra dagar woro ute, ja vår ände är kommen.

* för fiendens stott ifrån belägringstornen.

19. Våre förföljare woro snabbare, än örnar under himmelen; på bergen hafwa de anställt hetsjagt efter oss, i öknen lagt försät för oss*.

* Det synes som om Zebekia på sin flykt till Jerichoöknen blifwit uppfångad af ett lagdt barkhäll.

20. Herrans smorde*, som war tröst war**, är fången worden i deras gropar†; han, om hwilken wi tänkte, att wi under hans skugga ibland folken lefwa skulle ††.

* konungen Zebekia. ** ordagrant: vår näsas ande, det är: med hwilken vårt lif och tillworo såsom sjelfständig nation war sammanwägt. † fallgropar, försät. †† såsom ett rike med egna regenter wid sidan af andra oafhängiga folk.

21. Ja, fröjda dig, och war glad*, du dotter EDOM, som bor i landet Uz**: ty Falken skall ock komma öfwer dig, du måste också drucken och blottad warda.

* så mycket du will; din skadeglädje skall ej blifwa lång. ** öfwer hwilket arabiska landskap således EDOM tillika war råbande.

22. Ditt syndastraff får en ända, du dotter Zion, att han icke mer skall låta bortföra dig; men diu ondska, du dotter EDOM, skall han hemföra, och upptäcka* dina synder.

* icke öfwerstyka, utan bestraffa; ty all antichristlig werldsmakt är dömd för ewigt, men Guds sanna Israel kan aldrig gå under.

Kap. 5.

Wagan öfwer fiendens skningsslusa framfart.

1. Tänk uppå, Serre, huru oss gånget är: sååda och se uppå vår smälet.

2. Vårt arf* är främmande till del wordet**, och våra hus utländningar.

* arfwejord, det heliga landet. ** egentl.: är tillwändt.

3. Wi äro faderlöse; och hafwa ingen fader; våra mödrar äro såsom eufor.

4. Wattnet, som oss tillhörde, måste wi dricka för penningar; war egen wed måste wi betala.

5. Twång ligger oss på halsen*, och om wi än trötte warda, så gifs oss dock ingen hwila.

* ordagrant: på war hals förföljas wi, det är: wi hafwa våra förföljare jemt på halsen.

6. Wi hafwa måst gifwa oss under Egypten och Assur*, på det wi dock måtte få bröb, och äta oss mätta.

* Egypten nu, Assur fordom, Jer. 2, 18.

7. Våre fäder hafwa syndat, och äro icke mer förhanden, och wi måste deras misgerningar ungälla*.

* jemte våra egna.

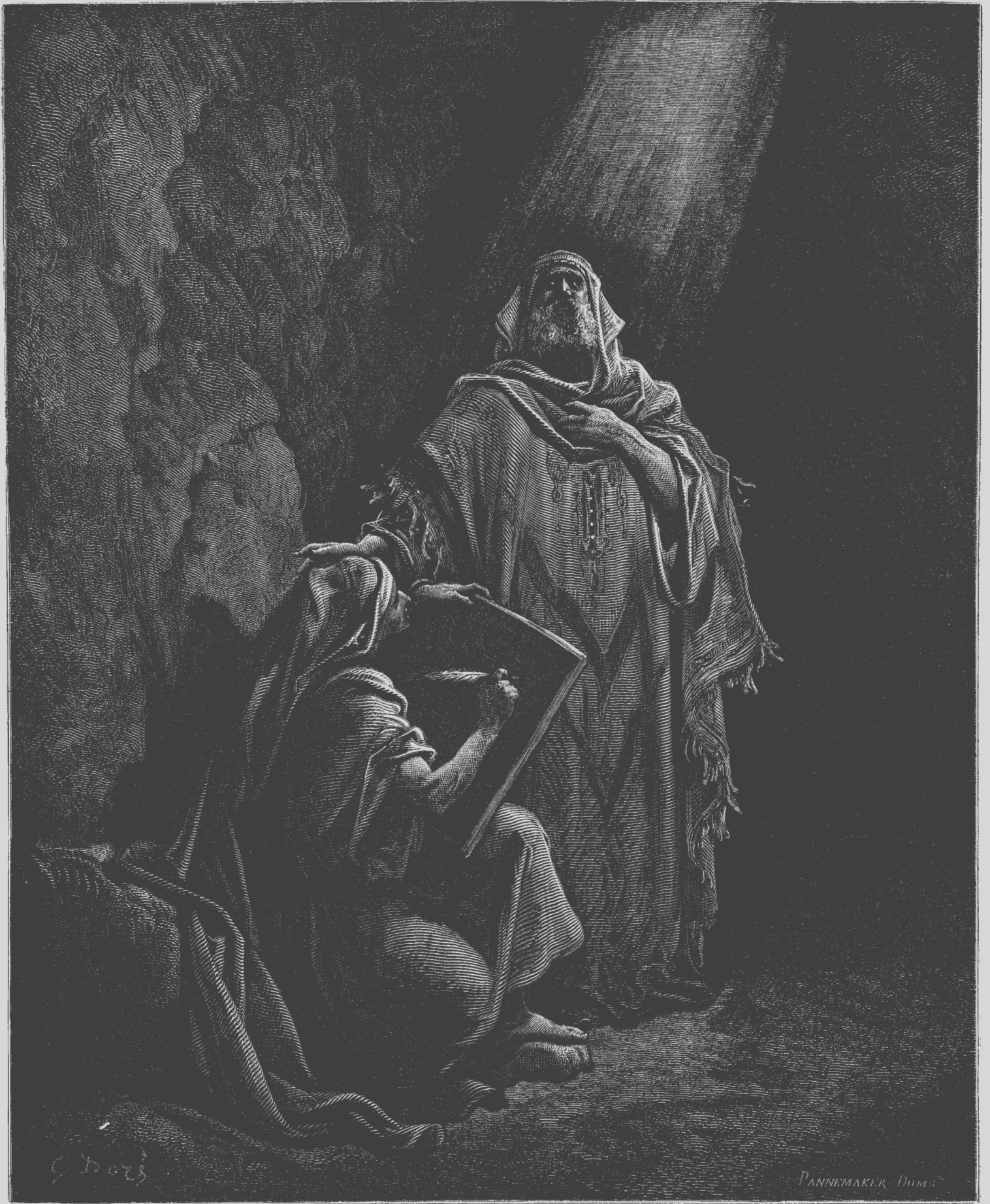
8. Tjenare* äro rådande öfwer oss, och ingen är som oss utur deras hand förlössar.

* Babels knektar, hwilka tyranniserade de Judar, som efter Jerusalem's fall ännu woro qwar i landet.

9. Wi måste hämta vårt bröb med war lifsfara för swärdet uti öknen*.

* der fiender eller strättöfware lura.

10. Vår hud är förbränd såsom en ugu, för den glöddande hungern.

Baruch uppskriftver Jeremie profetior.

11. De hafwa wåldfört qvinnorna i Zion, och jungfrurna uti Juda städer.

12. Förstarne äro af dem upphängde, och de gamlas person hafwer man icke ärat.

13. Unglingarne hafwa måst draga qvarnen, och de unga stupa under wedbördor.

14. De gamle sitta icke mer i porten, och ynglingar bruka icke mer strängaspel.

15. Vårt hjertas glädje hafwer en ända, vår dans är wänd uti klagogråt.

16. Af vårt hufwud är kronan fallen. Ack we, att wi så syndat hafwe;

17. Dertför är ock vårt hjerta krankt, och våra ögon förmörkade;

18. För Zions bergs skull, att det så öde ligger, att räfwarne löpa deröfwer.

19. Men du, Herre, blifwer ewinnerligen, och din stol i ewig tid.

20. Hwi will du så platt förgäta oss, och så länge* öfwiwergifwa oss?

* ordagrant: till dagars längd.

21. Gämta oss, Herre, åter till dig*, att wi må komma hem igen: förnya våra dagar, likasom de fordom woro.

* upptag oss åter till nåd.

22. Ty skulle du wäl hafwa* alldeles förkastat oss, och wara allt för swårliga öfwer oss förtörnad?

* ordagrant: med mindre du skulle hafwa (hwad ej är tänkbart) alldeles förkastat oss zc.

